

sioneres og sættes ned paa en lavere Lønning, i alt Fald en lavere end den, de have haft det sidste eller de to sidste Aar, maa Staten virkelig yde dem et Tilskud, saa de kunne afvikle de Gældsforpligtelser, de muligvis have, og som de kunne have vanskeligt nok ved at afvikle med den Fortjeneste, de have haft i de senere Aar, men som de slet ikke kunne afvikle, naar vi med et Magtsprog sætte dem paa en lavere Indtægt. Hele denne Sag er kommen bag paa Lodserne som Juleaften paa Kællingen. De have ikke faaet Tid til at tænke sig om, de ere helt eller halvvejs blevne tvungne til i kort Tid at tage Stilling til dette Forslag, der dog afgør deres Ve og Vel. Derfor maa man dog støtte dem nogenlunde, saa at det, vi her lave, ikke kommer til at svie alt for haardt til dem.

Dernæst tror jeg, det vilde være heldigt, om der til § 3, 1ste Stykke, føjes en Bestemmelse om, at Inspektørernes Løn retter sig efter Lodseriernes aarlige Indtægt. Jeg nævnede før, at det saa ud til efter den Sum, som Lodsinspektøren i Helsingør havde indbetalt til Pensionskassen, som om der var udbetalt ham Løn efter den Indtægt, som en fast Lods havde i 1897, til Trods for at Lodsernes Indtægt var gaaet betydelig ned. Det forekommer mig derfor ret rimeligt, om man indsatte en Bestemmelse om, at Lodsinspektørens Løn skulde rette sig efter Lodseriernes aarlige Indtægt, og at det ikke skulde være saaledes, at de fik Løn udbetalt efter, hvad en fuld Fastlodspart havde været i det første Aar, efter at Loven var traadt i Kraft.

Det forekommer mig ogsaa højst uheldigt, om man vil lade Lodsinspektøren fungere som Bogholder. Thi Forholdet er jo det, at han skal være Bogholderens overordnede og skal kontrolere ham og hans Gerninger. Og han vilde jo derved komme til at kontrolere sig selv. Jeg tror, det vilde være langt heldigere, om man fik en anden Ordning, hvad jeg tror let kan gøres, enten ved at give en af Lodserne, hvis man beholder dem alle sammen, et Honorar for at være Bogholder samtidig med at udøve den øvrige Lodsgerning eller ved at tage en fuldstændig udenforstaaende dertil. Man kunde sikkert faa en saadan for et ringe Honorar, der ikke vilde overstige den Sum af 300 Kr., som jeg nævnede før.

I § 4 fastsættes, hvor mange Lodser der skal være i hver Lønningsklasse. De skulle være Fastlodser alle sammen og

deles i 3 Lønningsklasser, hvoraf den ældste oppebærer $\frac{6}{6}$, den næstældste $\frac{5}{6}$ og den yngste $\frac{4}{6}$ Part af Lodseriets Nettofortjeneste. Det saa jo meget godt ud, men der har været Tale om, vistnok ved begge Lodserier, at det ikke blev alle de ældste Lodser, der bleve pensionerede, men at nogle af de ældste, vistnok Flertallet, kom til at blive, og at man vilde pensionere de yngste, og Følgen deraf vil blive, at hvis den her foreslaaede Delingsregel fastholdes, vilde Lodserne komme ned paa en lavere Delingspart end nu. Det er sikkert uretfærdigt, og jeg haaber, at Udvalget maa finde Udvej til at slippe over den Vanskelighed; det kan man naturligvis lettest ved at kassere hele Loven, og det er kun under Forudsætning af, at man ikke gør det, at jeg nævner det her. Endvidere er det saaledes nu, at der rykkes op efter henholdsvis 15 og 20 Aar paa henholdsvis $\frac{5}{6}$ og $\frac{6}{6}$ Part, og dette mener jeg bør bibeholdes. Man bør ikke fastsætte et bestemt Antal i denne eller hin Lønningsklasse, det er rimeligere at lade Lodserne rykke op efterhaanden, saaledes at de dog en Gang have Udsigt til at naa op paa højeste Løn.

Der er et andet Punkt, som jeg vil omtale, stadig under Forudsætning af, at denne Lov skal trumfes igennem, at det skal være den eneste Fremgang, vi kunne naa paa dette Omraade. Det er dette, at vi bør dog sikre Lodserne en Minimumsløn, eventuelt ved et Tilskud af Statskassen.

Fremdeles er der Spørgsmaalet om de statspensionerede Lodseres Stemmeret ved Fastsættelsen af den Procent, der skal ydes til Enkekassen. Der er det nok saaledes, at disse pensionerede Lodser, der jo snart blive i Flertal ved de 2 Lodserier, slet ingen Indflydelse have paa, hvor stor Procentandel af deres Pension de skulle yde til Enkeforsørgelse. De ønske, hvad jeg finder ret rimeligt, at de maa faa Stemmeret derom, og at det fastsættes i denne Lov. Det maa nemlig ske her, for det staar ingen andre Steder.

Dernæst er der en lille Bestemmelse i Slutningen af § 6, som jeg vil omtale. Der staar der: „Saafremt statspensionerede Lodser gøre sig skyldige i Overtrædelser af Lodsloven, fortabe de derved Retten til Pension.“ Det forekommer mig at være en meget stram Bestemmelse, som jeg meget alvorligt vil lægge det kommende Udvalg paa Sinde at stryge. Man stiller nemlig her de statspensionerede Lodser under en Undtagelseslov. I det